

(Tizenkettő gések, szeretik a mézet)

Kezdet, arcok, kérdések,
Félénk lépések és törvények,
Új napok, hónapok, utasok,
Ez nagyon új, tovább szaladok.

Nyár, aztán szeptember,
Mosoly, ölelés, szemeszter,
A Tavasz haladna, de maradna,
Félidő van, na ki fordulna vissza?

Csak a naptár fordul,
Az is csak előre,
Fájó szívvel kérdezzük:
Tényleg már jövőre?
Belőlünk lettek a
Számonkért utasok.
Előttünk a holnap,
Én Nem csak egy tablókép maradok.

Az évek során mondtak nekünk,
– Hallottunk mi egyet-mást –
Mondták: „*Tiszteljük egymást,
Gyertek, mert máshogy nem lehet.*”
Kérdezték, hogy „*miért nincs, hol van,
Kettes lesz ebből, mondd, jól van?*”
Mondták: szétszórtak és lusták,
Fegyelmetlenek.
Fogtak, serpenyőbe tettek,
S lásd, elbillent a mérleg,
Összevetettek és mértek:
És mi Könnyűnek találtattunk.

Hogy mi lenne a kollektív másság oka?
Miért nem integettünk göggel a sor elején,
Inkább hátravonultunk csendben játszani?
Szabálybetartással esélyünk sem lenne
A szándékunkat vinni győzelemre, miszerint
a világot innen hátulról mentjük meg.

De lehetett a „*mi jobban tudjuk*”- szele,
A huszonnyolcat fertőző Lázadás-kór: neve
Az orvosi szótárban: Adoleszcencia.

A csakazértis, csakazértsem, a játék, az akarás,
Az „*én nem csinálom, csinálja más*”,
Mind-mind gyermek-dolog.
Gyermek-világ, amiből, ha mondom,
Az egészet megpróbáltuk megtartani.
Másokéban az van, ami,
A mi markunkban ez maradt.

Mielőtt bárki is félreértette volna,
Mi csupán gyermeki jószándékkal indultunk az útra.
Szerencsénkre belebotlottunk pár értékes szóba,
Melyeket azok bízták ránk, kik lelkeinket is valamire méltatva,
Emberien megszólítva,
De neveltek.

Mától akkor ez se legyen titok,
Leszünk most már büntethetők, nagyok.
Az önkifejezés vágyára indító ok pedig
Igazából Pilinszky gondolata:

A gyermek: hajtás. A felnőtt: virág,
a felnőttkor pedig „*a világ
Lassú és fokozatos elvesztése.*”